

DVAJA HERCI v jednom aute

KARIN OLASOVÁ A PŘEMYSL BOUBLÍK PATRIA UŽ ROKY K OBLÚBENÝM PÁROM SLOVENSKÉHO ŠOUBIZNISU. POZNÁTE ICH Z TELEVÍZNYCH PROGRAMOV A DIVADELNÝCH VYSTÚPENÍ, ALE VIETE, AKÍ SÚ ZA VOLANTOM? ZAUJÍMALO NÁS, ČI IM TO TAK DOBRE AKO V SPOLOČNOM ŽIVOTE, LADÍ AJ V AUTE. V ROZHOVORE PREZRADILI ČO-TO O SVOJICH ŠOFÉRSKYCH ZAČIATKOCH, ŠTÝLE JAZDY, NAVIGAČNÝCH ZRUČNOSTIACH AJ O AKTUÁLNEJ MOTORISTICKEJ LÁSKE MENOM SUZUKI SX4 S-CROSS.

O prvej láske na štyroch kolesách

Karin: Možno mi neuveríte, ale Suzuki. Naozaj. Bolo to prvé auto, na ktorom som ako šoférka začala jazdiť, a ostala som verná značke. Toto naše aktuálne je už moje štvrté Suzuki a naše druhé spoločné. Keď som si urobila vodičský preukaz, bola som ešte mladučka. V premávke som začala jazdiť až neskôr.

A čím si ma auto získalo? Nie som v tomto typická žena, čiže farbou to nebolo (smiech). Na prvom mieste je u mňa bezpečnosť. Veľmi som si zvykla šoférovať s automatickou prevodovkou, čo vnímam ako veľkú pomoc pre vodičov. Myslím si totiž, že keď máte obe ruky na volante a tou pravou nemusíte stále preraďovať, je to príjemnejšie aj bezpečnejšie.

Přemysl: Ako štvorročný som už sedel otcovi na kolenách v Škode 120 a učil ma šoférovať. Môj vzťah k motorizmu bol teda pestovaný už od útleho detstva. Dnes sa považujem za zodpovedného šoféra. Či aj za dobrého, to už musia posúdiť iní. Ja sa so sebou však cítim fakt bezpečne. Aj teraz, keď som viezol kolegov hercov zo zájazdu, obdivovali moje šoférske reakcie.

O šoféroch a spolujazdcoch

Karin: Myslím, že Přemka šoférovanie baví, má ho rád a cítim sa pri ňom v aute vždy bezpečne. Má výborné reakcie a dúfam, že to tak aj dlho zostane. Nie nadarmo ho využívajú kamaráti a kolegovia herci, aby ich vozil. A zvládne aj dodávku. Niekedy možno jazdí na môj vkus rýchlejšie, lenže ja som na druhej strane extrémne pomalý šofér. Dokonca tým iných vodičov rozčuľujem.

Přemysl: Tiež sa cítim s Karin za volantom bezpečne. Ona je veľmi opatrná, takže si pri tej jazde aj oddýchnem. Viem, že sa nikam neponáhľame. Záleží mi na tom, aby Karinka šoférovala. Som rád, že si teraz robí prax, lebo sa tomu dlho vyhýbala. Auto je však na to, aby sa využívalo.

O (ne)poriadku v aute

Karin: Nie sme tí, ktorí majú nahádzané odpadky pod nohami. Jedine, že by niečo spadlo nášmu synčekovi Oliverkovi na zem a my by sme to zabudli vyhodiť.

Přemysl: Pre mňa je priam sviatok, keď môžem ísť do autoumyvárne a vyčistiť si tam auto. Poriadne ho vyglancovať, zvnútra aj zvonku. Je to zážitok. Tak, ako niekto chodí v nedeľu na piknik, my si ideme umyť auto. Možno ma k tomu priviedol aj náš Oliverko, ktorý má od malička rád autoumyvárky. On na tom normálne trval, aby sme tam chodili čo najčastejšie.

O skúsenostiach so Suzuki

Přemysl: Pre Suzuki sme sa nerozhodli len preto, že by Karinka na ňom pred-

tým jazdila. Musím povedať, že sedela dosť dlho na internete a vybrala. Pomer ceny a výbavy bol jednoznačne najlepší.

Karin: Aj výkon. Okrem toho ma zaujalo to 4x4, máme to vyskúšané na ľade i na snehu. Zažili sme situáciu, keď policajti do kopca odstavovali autá, ale kto mal 4x4, pustili ho. Naozaj to funguje. S predchádzajúcim autom, Vitarou, sme zastavili na zľadovatennom kopci pri hľadaní správnej cesty. Tak sa tam šmýkalo, že keď som vystúpila

z auta, spadla som. Auto to však zvládlo. S ďalším Suzuki, Grand Vitara, sme raz v zahraničí zapadli v piesku, a auto sa dokázalo vyhrabať! Aj vďaka týmto skúsenostiam sme si zaobstarali Suzuki.

Přemysl: Mne učaruje vždy už len ten pocit, že sme v novom aute. Teraz máme 4X4 SX4 S-Cross, ale už keď som vtedy nastúpil do Vitary, bol som s tým autom okamžite stotožnený. Nemal som pocit, že sedím v aute, ktoré som nikdy nešoféroval. Cítil som, ako keby som to tam už poznal. Spomínam

si, že keď sme mali novú Vitaru a bolo ich tu v obehu ešte veľmi málo, ľudia ma dokonca zastavovali, oslovovali ma a pýtali sa na moje auto, niektorí sa doň chceli dokonca posadiť (smiech).

O emóciách a nadávaní za volantom

Přemysl: Raz som viezol zo zájazdu v Ružomberku vážené herečky. Nastala situácia, keď šofér predom mnou znenazdajky prudko zabrzdil. Keďže som vedel, že to nedobrzdím, jedno-

ducho som ho obišiel. Zariskoval som a veľmi rýchlo som sa zaradil vedľa neho a následne pred neho. Zareagoval som promptne, no kolegyně dosť vulgárne nadávali. Ja som však zostal pokojný. Na cestách ma už asi nič neprekvapí. Aj Karinku stále upozorňujem, že nie je dôvod rozčuľovať sa. To, ako sa kto správa na ceste, nezmením. A tak už počítam s tým, že niektorí ľudia sa cítia v autách ako neohrození bojovníci, ktorých chráni pancier a môžu si dovoliť hocičo. Raz ma však predsa

vyviedli z rovnováhy – keď do nás začal cúvať človek so svojím drahým BMW. Ja som mal vedľa seba syna a len sme prechádzali cez cestu. Aj keď mal šofér parkovacie senzory, nevnímal si nás a skoro nás zrazil. Vtedy som vypenil a dosť intenzívne som mu pobúchal po aute.

Karin: Som v zásade proti používaniu cudzích slovíčok, ako tomu ja hovorím. Vulgarizmy nemám rada. Nechcete však vedieť, čo spustím za volantom, keď sa deje nejaká nebezpečná situácia. Keď máme Oliverka v aute, vyvarujem sa tých škaredých slov úplne alebo použijem zdobneninu niečoho, čo tiež nie je úplne pekné, ale aspoň to nie je vyslovene vulgárne. To by sme potom počúvali ďalší rok doma (smiech).

O šoférovaní ako relaxačnej aktivite

Přemysl: Keď sa dá, učím sa za jazdy texty, hlavne pri šoférovaní na diaľku. Keď som mal roztočený seriál, v mobile som mal nahratý text, ktorý som si do diktafónu načítal, a takto som si ho memoroval. V tomto smere je adaptívny tempomat, napríklad na diaľnici, veľký pomocník. Stráži vám rozstup medzi vozidlami a šofér sa môže pozrieť aj inam ako len pred seba.

Karin: Keď som šoférkou, veľmi nerelexujem. Ja to vnímam tak zodpovedne, že nedôverujem v podstate nikomu a ničomu. Veľmi dobre sa mi však jazdí v noci alebo cez víkend, keď je menej áut.. Keby som bola na ceste úplne sama, oddýchla by som si a jazdu užila. Vtedy by som si aj vedela to autíčko naplno vychutnať.

O navigovaní, najčastejšom zdroji hádok v aute

Přemysl: Karinka má dezorientačný zmysel (smiech).

Karin: Skutočne som schopná stratiť sa aj v budove. Pre mňa je každá navigácia v aute dobrá a dôverujem jej. Pomáha mi to.

Přemysl: Teraz som si kúpil knihu s názvom Digitálna demencia. Hovorí sa tam aj o probléme navigácií. Ľudia tým, že ich používajú, pomaly strácajú svoj prirodzený orientačný zmysel. Ja to robím tak, že si pozriem navigáciu aj mapu a snažím sa zapamätať si tú cestu. Aj keď trebárs chvíľku blúdím, trafím. Slúži to ako precvičovanie mysle. Navigáciu vnímam ako nutné zlo. Keď môžem, snažím sa jej používaniu vyhýbať. Waze je super v tom, že hlási,

ak je na ceste nejaký problém. Obrázok mám vypnutú, no hlas zapnutý, čiže počujem len hlásenia. V meste ho používam najmä pre zápchy, na diaľnici pre hľadky.

O dobrodružných výpravách

Přemysl: Na dovolenky jazdíme najčastejšie autom práve vďaka tej ohromnej slobode. Môžeme ísť, kam chceme a kedy chceme. Máme to radi možno aj preto, lebo náš život je vďaka našej profesii dosť nepravidelný. Nechce sa nám plánovať a prispôbovať sa nejakej cestovke. Už dosť, že musíme dodržiavať pravidlá príchodov a odchodov zo škôlky (smiech).

Karin: Pobyt si objednávame najskôr týždeň pred odchodom. Väčšinou však neskôr. Ideme takto na poslednú chvíľu. A nepotrebujeme lietieť, máme radi tie bližšie prímorské krajiny.

O jazdení v meste

Karin: Bratislava niekedy vyzerá ako tankodrom. Človek namiesto ciest musí ísť cez komplikovaný terén. Aj preto uprednostňujem SUV. A toto Suzuki je naozaj vo svojej triede bezkonkurenčné auto. Poradí si v každej situácii. Za dlhý čas so Suzuki sa mi ani jediný raz nestalo, že by sa pokazilo a muselo skončiť v servise. Tieto autíčka vedľa vydržať roky. Dúfam, že to tak bude aj naďalej.

Přemysl: Priznám sa, tiež nemám rád šoférovanie v meste, tam skôr uprednostňujem bicykel či kolobežku pre hustotu premávky. Aj keď idem na dovolenku, skôr sa snažím mestám vyhýbať. Ak sa presúvam autom, tak len

preto, že mám hustý pracovný program.

Karin: Ale viem, čo sa ti páči. Keď ideme cez lesy. Vtedy si to vychutnávaš. Auto v prírode síce nie je úplne logické spojenie, ale mám na mysli tú cestu, po ktorej sa jazdí.

Přemysl: Aj preto sme sa rozhodli pre Vitaru 4x4. Ja som túžil po chalupe a až potom som sa dozvedel, že svokor má jednu na lazoch nad Terchovou. A že sa tam ide buď pešo, alebo musí mať človek auto s 4x4. Je to chránená krajinná oblasť. Tamojší terén je taký náročný, že nám tam s tým krásnym novým autom až zakazovali chodiť. Poslúchli sme, zaparkovali sme pod kopcom a vyšliapali si to pešo.

Karin: Aby som doplnila, je to polhodinka šliapania. A všetko si musíte odnieť na chrbte!

O menách pre autá

Přemysl: Kedysi som dával mená. Naposledy to bola Malina. A Opík. Pomenúval som ich preto, lebo som si myslel, že auto tak prinútim, aby bolo spoľahlivejšie (smiech). Keď som chcel, aby sa nekazilo, musel som k nemu pristupovať ako k niečomu živému. Suzuki žiadne prívlastky ani zaklínadlá, aby fungovalo, nepotrebuje.

Karin: Ja mená autám nedávam, ale rada by som ešte dodala, že Suzuki sa mi spája aj s ľudskosťou. Ako zákazník považujem za vzácné aj to, že ľudia, ktorí pre túto značku pracujú, sú veľmi otvorení. A okrem pozitív vám povedia aj negatíva. Poradia vám a uľahčia vám to. Sme preto maximálne spokojní ako so servisom, tak aj s prístupom celého tímu Suzuki na Vajnorskej.